

РЕШЕНИЕ

№ 271

гр. С., 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Пенка Сп. Иванова
като разгледа докладваното от Мартин Цв. Сандулов Въззивно гражданско
дело № 20232200500402 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е Решение № 667/25.08.2023г постановено, по гр.д. № 1515/2021г.на Районен
съд С., с което са отхвърлени като неоснователни иските на „ЙЕТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД
/с предишна фирма „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ с ЕИК *****, със седалище гр.С. и адрес
на управление на дейността- ж.к. ”Младост” № 4, Бизнес парк „С.“, сгр.6, с правно осн.
чл.422 ал.1 и чл.415 ал.1 от ГПК да бъде прието за установено, че Н. Д. С. с ЕГН:
*****, представляван по делото от назначения му от съда, в условията на чл.47 ал.5 от
ГПК, особен процесуален представител-адвокат- адв.Н. от СЛАК суми в общ размер 3
649.42лв., представляващи неплатени месечни абонаменти, използвани услуги, неустойки и
дължима сума за мобилно устройство по допълнително споразумение към договор за
мобилни услуги с предпочетен номер 0898999948 и неплатени лизингови вноски по договор
за лизинг към него; неплатени месечни абонаменти, използвани услуги, неустойки и
дължима сума за мобилно устройство по допълнително споразумение към договор за
мобилни услуги с предпочетен номер 0898999948 и неплатени лизингови вноски по договор
за лизинг към него; неплатени месечни абонаменти, използвани услуги, неустойки и
дължима сума за мобилно устройство по допълнително споразумение към договор за
мобилни услуги с предпочетен номер 0897025270 и неплатени лизингови вноски по договор
за лизинг към него, ведно със законната лихва, за които на дружеството, но с фирма
„ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ е издадена, в производството по ч.гр.д.№ 256/2021г. на СлРС,
заповед за изпълнение.

Подадена е въззивна жалба от ищеца, чрез представител по пълномощие, с която решението се обжалва изцяло. Наличието на идентитет между издадената заповед за изпълнение и исковата молба, е задължителна процесуална предпоставка за допустимост на производството по реда на чл. 422 от ГПК и липсата му води до недопустимост на иска, за което съдът трябва да следи преди да даде ход на исковата молба, а не, както в настоящия случай, да констатира с решението след извършени множество процесуални действия, в това число две експертизи - счетоводна и почеркова. Заповедното производство, което е повод за предявяването на иска по чл. 422 от ГПК срещу ответника Н. Д. С. е **ч.гр.д №256/2021г.** След справка в деловодството на РС С. се установява, че е издадена Заповед №260128/26.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК срещу Н. Д. С. за сумите от 3649,42лв. главница и 502,27лв. разноси - точно толкова, колкото сме претендирали със заявлението по чл.410. Главницата, за която е издадена заповедта за изпълнение, съвпада изцяло с посочената в петитума на исковата молба. Погрешната констатация на съда е довела до постановяването на неправилно решение, което следва да бъде отменено. В хода на първоинстанционното производство бяха събрани доказателства, от които се установи, че ответникът е подписал договорите, които са породили облигационна връзка, а издадените фактури, надлежно осчетоводени от ищцовото дружество и не са платени от ответника. В обобщение се иска да се отмени решението и да се постанови ново, с което да се уважат претенциите.

В законовия срок не е подаден писмен отговор на въззивната жалба.

В с.з. за въззивника не се явява представител. В писмено становище представител по пълномощие поддържа подадената жалба.

В с.з. за въззиваемият не се явява назначеният особон представител. Подадена е писмено становище, с което фактически се оспорва основателността на подадената жалба. Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед обхвата на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства и тези пред настоящата инстанция, намира, че обжалваното решение е неправилно, поради което следва да бъде отменено

Предявени са положителни установителни искове- за съществуването на парични вземания, за които на ищеца е издадена, по -рано във времето, в т.н. заповедно производство и на основание чл. 410 от ГПК, заповед за изпълнение. Ответникът не е депозирал възражение против нея по чл.414 от ГПК, но и не е бил намерен от заповедния съд, за да му я връчи,

което е довело до указания към заявителя да предяви процесните искове. Това той е сторил в срок. Исковите са основани на договори, всъщност на неизпълнение от ответника на негови договорни задължения- по шест договора. Три от тях са за предоставяне на мобилни услуги по конкретни абонаментни програми, по силата на които мъжа дължи месечна абонаментна такса, а останалите три са за закупуване на лизинг, на три мобилни устройства. Тези договори са доказани по делото факти- с нарочните писмени доказателствени средства- възпътното на хартиен носител тяхно съдържание. Те са подписани както от представител на ищцовото дружество, така и от самия ответник. От заключението на вещното лице по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че фактурите, по които се претендират вземанията, са действително издадени и са осчетоводени от дружеството, както и че не са платени от длъжника.

За да отхвърли исковете обаче, съдът приел, че е издадена заповед за изпълнение-без №, с която на Н.С. е разпоредено да заплати на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ общо 613.95лв., от които: 194.15лв.- неплатени месечни абонаментни такси за потребление по договор от 01.09.2018г. за мобилни услуги за номер 0896756355, допълнително споразумение към него от 16.02.2019г. и договор за лизинг от 16.06.2018г. и 419.80лв., представляваща незаплатени лизингови вноски, ведно със законната лихва, считано от 10.12.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и разноси в размер 125лв., докато вземанията, предмет на настоящото дело, са на различна стойност и произтичат от други договори

Съдът не е извършил проверка за това каква заповед е вписана в деловодното програма на съда, която е била връчена на въззивника. При извършената от тази инстанция проверка е установено, че е издадена Заповед №260128/26.01.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК срещу Н. Д. С. за сумите от 3649,42лв. главница и 502,27лв. разноси.

В най новата си практика ВКС посочва, че с измененията в ЗСВ от 2016 г. законодателят предвидил, че органите на съдебната власт извършват удостоверителни изявления, издават актове и извършват всички други предвидени в закона процесуални действия в електронна форма (чл.360а ал. 1 ЗСВ) и създаването на единен портал за електронно правосъдие, който все още недоизграден. Тогава в закона беше предвидено образуването на електронни дела (чл.360з ЗСВ), създаване на регистър на актовете на съдилищата, както и задължение за всеки съд незабавно да обявява актовете си в него (чл.360о ал.2 ЗСВ). Тази нормативна уредба все още допуска съмнения дали законодателят изоставя изискването за писмена форма на актовете на съда и урежда издадените в електронна форма и подписани с електронен подпис актове като алтернатива на писмената форма и саморъчния подпис. С измененията в ГПК от 2020 г. обаче такава уредба е създадена. И чл.102а ал.1 ГПК изрично предвижда, че съдът издава актовете и извършва всички други предвидени в закона процесуални действия в електронна форма при условията на ЗСВ, освен ако поради естеството им това е невъзможно или по силата на закон е предвидено извършването им по друг начин. Нормата не е съгласувана с текстовете на чл.235 и чл.236 ГПК, изискващи писмена форма за валидност на решението и подписването му с ръкописен подпис, но

очевидно тя урежда като валидни актовете на съда, изготвени в електронна форма и подписани с електронен подпис. Върховните съдии изтъкват, че идеята на законодателя е била да въведе електронно правосъдие. Така след влизането в сила на измененията в ГПК (ДВ бр. 110/2020 г.), не е нищожно съдебно решение, издадено в електронна форма и подписано с квалифициран електронен подпис, а не ръкописно. То е валидно, също както и подписаното с ръкописен подпис писмено решение.

В конкретния случай безспорно се установява, че по ч.гр.д. № 256 по описа на съда за 2021 г. е издадена Заповед за изпълнение с която се разпорежда на длъжника Н. Д. С. да заплати на кредитора „Теленор България“ ЕАД общо сумата от 3649.42 лв., представляваща неизпълнение по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги, а именно Договор за мобилни услуги с предпочетен № 359898999948 и договор за лизинг към него, Договор за мобилни услуги с предпочетен № 359890114913 и Договор за лизинг към него, Договор за мобилни услуги с предпочетен № 35989707025278 и Договор за лизинг към него, ведно със законната лихва считано от 30.11.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 502,27 лв., представляваща разноски по делото. Именно тази Заповед за изпълнение на парично задължение е била връчена на заявителя, но по делото на хартиен носител е приложена Заповед за изпълнение на парично задължение без номер от 26.01.2021 г. за различни суми, която е подписана от районния съдия. При тези обстоятелства действително следва да бъде прието, че претендираното от въззивника вземане съвпада с издадената Заповед за изпълнение в електронното дело. Като не е извършил тази проверка, районният съд е допуснал сериозно процесуално нарушение.

Настоящият състав намира, че претендираният установителен иск е основателен, а от събраните доказателства е доказан като размер. Поради това първоинстанционното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново, с което да се приеме за установено, че въззиваемият дължи на дружеството сумите, за които в първоинстанционното производство е издадена заповед за изпълнение.

При този изход на процеса на дружеството се дължат направените в производството разноски, а именно 560.53 лв., представляващи платена държавна такса в първоинстанционното производство, сумата от 250 лв., представляваща възнаграждение за особен представител в първоинстанционното производство, сумата от 797.93 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за първата инстанция и направените разноски във въззивното производство, а именно сумата от 304.26 лв., представляваща платена държавна такса, сумата от 700 лв. възнаграждение за особен представител и сумата от 664.94 лв. представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за тази инстанция.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 667/25.08.2023г постановено по гр.д. № 1515/2021г. на Районен съд С. ИЗЦЯЛО КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД /с предишна фирма „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“/ с ЕИК *****, със седалище гр.С. и адрес на управление на дейността- ж.к.”Младост” № 4, Бизнес парк „С.“, сгр.6, с правно осн. чл.422 ал.1 и чл.415 ал.1 от ГПК че Н. Д. С. с ЕГН: *****, представляван по делото от назначения му от съда, в условията на чл.47 ал.5 от ГПК, особен процесуален представител- адвокат- адв.Н. от СЛАК дължи на дружеството суми в общ размер 3 649.42лв., представляващи неплатени месечни абонаменти, използвани услуги, неустойки и дължима сума за мобилно устройство по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер 0898999948 и неплатени лизингови вноски по договор за лизинг към него; неплатени месечни абонаменти, използвани услуги, неустойки и дължима сума за мобилно устройство по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер 0898999948 и неплатени лизингови вноски по договор за лизинг към него; неплатени месечни абонаменти, използвани услуги, неустойки и дължима сума за мобилно устройство по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер 0897025270 и неплатени лизингови вноски по договор за лизинг към него, ведно със законната лихва считано от 30.11.2020 г. до окончателното ѝ изплащане , за които на дружеството, но с фирма „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ е издадена, в производството по ч.гр.д.№ 256/2021г. на СлРС, заповед за изпълнение.

ОСЪЖДА Н. Д. С. с ЕГН: ***** ДА ЗАПЛАТИ НА „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с ЕИК *****, със седалище гр.С. и адрес на управление на дейността- ж.к.”Младост” № 4, Бизнес парк „С.“, сгр.6 сумата от 502,27лв., представляваща разноски по заповедното производство, сумата от 560.53 лв., представляващи платена държавна такса в първоинстанционното производство, сумата от 250лв., представляваща възнаграждение за особен представител в първоинстанционното производство, сумата от 797.93 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за първата инстанция и направените разноски във въззивното производство, а именно сумата от 304.26 лв., представляваща платена държавна такса, сумата от 700лв. възнаграждение за особен представител и сумата от 664.94 лв. представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за тази инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____